

jeg maa ærlig indrømme, at da jeg havde hørt Oberstløjtnant Sønderøxes Udtalelser oplæse — og den ærede Ordfører garanterer jo for, at de ere korrekte, i alt Fald i Hovedtrækkene — havde jeg ventet, at de efterfølgende Begivenheder havde været af en endnu værre Beskaffenhed end fremhævet af den ærede Ordfører. Naar den højtærede Minister nu mener, at det ikke kan være gaaet saa slemt til i Viborg, da Straffene have været faa og Sygdomstilfældene heller ikke ret mange, ja, saa kan der jo have været helt andre Grunde, der have gjort sig gældende i saa Henseende. For det første er det jo muligt, at man ved en Bataillon, hvor det ikke gaar saa fuldstændig lovmedholdeligt til, ikke er ret meget for at faa nedsat Krigsret i alt for mange Tilfælde, og derfor er det jo nok muligt, at Obersten eller Kaptainen eller andre af de underordnede give dem nogle arbitrære Straffe, som det hedder, og lader være med at faa nedsat Krigsret. Derfor er det, at kun 13 have været straffede med haarde Straffe, ingenlunde noget Bevis for, at det gaar saa særlig godt til ved denne Bataillon, det er langt snarere et Bevis for, at de ikke er saa glade ved at faa nedsat Krigsret. Og naar der kun har været faa Sygdomstilfælde, saaledes som Sygebøgerne udvise, er dette heller ikke noget Bevis for, at der ikke er saa mange af Soldaterne, der have været syge, thi før man kan dømme derom, maa man vide, hvem Militærlægen er. Jeg behøver kun at gaa tilbage til den Tid, da jeg selv var Soldat. Vi vare saa heldige at have en Militærlæge, som lod os være syge, naar han kunde skønne, at vi virkelig vare det. Jeg skal erkende, at der kan være nogle, der meldte sig syge uden at være det, der er braadne Kar i alle Lande, men naar det altsaa var konstateret, at vi vare syge, fik vi Lov til at være det. Jeg lærte ved 2den Bataillon. Aaret før havde 13de Bataillon Rekrutter, og der var Forholdet det stik modsatte. Vore Underkorporaler og Korporaler fortalte os, at der havde Lægen flere Gange afvist Rekruter, som kom og meldte sig syge, og som Kaptainen bestemte nægtede at tage med paa Fælleden, fordi de vare syge og ikke paa nogen Maade kunde gøre Tjeneste. Altsaa naar vi se paa Sygedagene, er der ikke nogen Tvivl om, at 2den Bataillon havde mange flere sygemeldte og Sygedage end 13de, endskønt maaske det modsatte skulde have været Tilfældet, naar det var gaaet retfærdigt til. Det, at der er faa syge, er

altsaa ikke noget Bevis. Jeg kender ikke Bataillonslægen, men det er muligt, at han er af samme Kaliber som Bataillonschefen, og er han det, forunder det mig ikke, at der kun er saa faa Sygedage ved den Bataillon. Det, jeg har ønsket at sige, er altsaa, at skal der røres ved Sagen i Viborg — hvad der maaske kan være god Grund til, og hvad den højtærede Krigsminister mener, at der bør — saa er der lige saa god Grund til at tage fat paa andre Steder, thi jeg mener, at de underordnede, som have forset sig i Viborg, ikke ere værre, end de ere paa mange andre Steder. Jeg tror, at Grunden til, at disse underordnede, særlig Sergenterne og et Par Løjtnanter, have forset sig, navnlig maa søges i, at de ikke se paa Rekrutterne og behandle disse, som de burde og skulde, nemlig som Mennesker.

Busk: Naar jeg har bedt om Ordet ved denne Lejlighed, er det for det første for at rette en Tak til den ærede Forespørger og dernæst for at rette et Spørgsmaal til den ærede Krigsminister. Naar jeg vil rette en Tak til den ærede Forespørger, er det, fordi han har taget en Side op, som der hører ikke saa lidt Mod til at tage op, og derfor tror jeg, vi maa være ham særlig taknemmelige. Sagen er nemlig den, at Pointen i hans Forespørgsel egentlig ikke er det, at han for det høje Ting har fremdraget en hel Del i Henhold til den militære Straffelovs Bestemmelser lovstridige Handlinger, men det, at han har fremdraget en Side af Sagen, der, som han ogsaa selv udtaler, er de allerværste Misbrug, der eksistere, og de allervanskeligste at komme til Livs, nemlig de Misbrug, der ikke kunne straffes ifølge Straffeloven, de Misbrug, der begaas under Udførelsen af Øvelserne. Det er de værste og dem, der pine allerhaardest, og derfor er jeg den ærede Forespørger særdeles taknemmelig for, at han har draget denne Side af Sagen frem her. Jeg tror, at vi ikke ved nogen Straffebestemmelse vil kunne blive i Stand til rigtig for Alvor at komme disse Misbrug til Livs, og at der derfor ingen andre Veje er at gaa end at drage Sagen frem i de lovgivende Forsamlinger. Der er nemlig saa stor Oplysning og Humanitet i vor Befolkning, at det store Flertal af Befolkningen da vil vende sig med Afsky mod et saadant Tyranni, og at det vil øve et saadant Tryk paa de paagældende Befalingsmænd, at vi efterhaanden mere og mere blive fri for disse Misbrug. Det er det, der er Pointen i Forespørgs-